

600 Kr. Naar vi altid tale om den ulykkelige Tendens, som Befolkningen paa Landet har til at drage til Byerne, synes jeg ikke, at der er Grund til gennem Loven at opmuntre hertil. Det naturligste var der at sige: saa stor en Indtægt — hvor man nu vil sætte Grænsen, altsaa paa det Sted i Landet, hvor det er dyrest at leve — skal være skattefri. Hvis man vil beholde denne Affattelse af Loven, bør man dog lade det være ens for hele Landets Befolkning, men det synes dog at være underligt at sige til dem, der maaske have Lyst til at flytte til Byerne: Flyt I kun, I behøve ikke at være bange for Skatterne, thi saa snart I komme til Byerne, blive der kun saa meget mere skattefrit. Lad os gaa ud fra det Sted, hvor det er dyrest, og sige: saa stor en Del af Skatteindtægten gøre vi fri, men saa gøre vi det ens overalt, saa lægge vi ikke ind i selve Loven en Opfordring til Folk om at drage til Byerne. Det er for Resten noget, som gentager sig paa alle Lønningsomraader, idet man gør gældende, at paa Grund af, at vedkommende bor der eller der, skal han have Opholdspenge, flest i København, men naar vi saa have givet det der, komme Folk ind fra Stationsbyerne og de andre Byer og paastaa, at det er lige saa dyrt at leve der. Kunde vi ikke sætte det ens overalt, thi saa lægge vi ikke ind i vore Lønningslove eller Skattelove en direkte Opfordring til Folk om at drage til Byerne. Det var denne Henstilling, jeg vilde gøre til Udvalget, og det er derfor, jeg har stillet mit Ændringsforslag, som jeg haaber, det vil tage under Overvejelse.

Med Hensyn til mit første Ændringsforslag udtalte den ærede Ordfører i Gaar, at han ikke troede paa Muligheden af, at jeg i 23 Paragraffer kunde indeslutte alt, hvorom de andre Herrer havde siddet i maanedsvis eller aarevis og sammenføjet en Kabellængde af Paragraffer. Det tror jeg gerne, den ærede Ordfører ikke vil tro, thi det er jo saaledes her i Landet, at korte, letfattelige Love, som enhver kan forstaa, ville vi nødig have, vi skulle gerne have en Jurist til at forklare os, hvad der staa i Lovene, og derfor kan jeg godt forstaa, at det ærede Medlem nødig vil hengive sig til den Tro, at man kunde gøre det bedre. Men jeg vil sige, at skulle vi endelig til Søs med en af de 2 Skuder, der nu ligge sejklare, vilde jeg foretrække at gaa om Bord i den ærede Ordførers Galej. Jeg har nu ikke stor Tillid til den, men jeg tilstaa, at jeg dog hellere vil gaa

om Bord i den end i den Pram, der er lanceret af Landstinget, den, tror jeg nok vil ende i Elendighed. Imidlertid vil jeg haabe, hvis de begge skulle sejle af, at den ærede Ordfører vil sørge for, at vor Galej ikke løber paa den anden Pram, for saa kunde der let komme Mudder. Jeg har beundret den Dygtighed, hvormed vor Ordfører har ført Sagen, og har med nogen Misundelse set hen paa den Lethed, hvormed han kan tumle alle de Tal, hvorom der er Tale. Jeg har nu i det sidste Halvaar saa godt som muligt søgt at sætte mig ind i disse Tal, og jeg bilder mig ind at være lidt inde i det, men jeg kan jo ikke nægte, at, paa samme Tid som jeg anerkender den ærede Ordførers Dygtighed og Kundskab til Sagerne, bliver jeg trods min Tillid til ham, lidt betænkelig, naar en Mand som den ærede Finansminister, der jo dog ogsaa er vant til at regne, staar over for ham og vil søge at reducere hans Tal til Umuligheden. Den ærede Ordfører gør Gengæld, det er i sin Orden, men det faktiske er, at vore Ordførere og den ærede Finansminister ikke en Gang kunne blive enige om Rækkevidden af hinandens Tal, og saa tvivler jeg meget paa, at nogen anden her i Salen er i Stand til at gaa ud til deres Vælgere og indestaa for Konsekvenserne af de Lovforslag, der her skulle vedtages. Jeg tror ikke engang, at det Parti, der farer Landet rundt med Agrarvrøvlet i Munden, har Begreb om, hvor det Valgfæsk fører hen, som de fare af Sted med. Det er min Overbevisning, at det vilde ende med Elendighed for dem alle, hvis Agrarerne fik deres mærkelige Forslag igennem. Jeg er ikke stærkt kødspisende, men jeg tør nok paatage mig alligevel at fortære det Medlem raat, som vil indestaa sine Vælgere for, at han kan overse Konsekvenserne af noget af disse Lovforslag og saa forklare dem — ja, for en Forsigtigheds Skyld vil jeg dog undtage den ærede Ordfører, det vilde være for stor en Mundfuld. Men med Hensyn til de 23 Paragraffer, som jeg har forelagt, vil jeg sige, at dette Forslag trods dets Korthed skiller sig fra de andres Forslag derved, at det er letfatteligt, og at det tager alt med, hvad der skal tages med. Og i de Tal, der indføres deri, gaar jeg ud fra Skattekommissionens og fra Statistisk Bureaus Tal som Basis. Disse Tal kunne ikke modsiges, og de Beregninger, der staa deri, skulle nok staa deres Prøve for en hvilkensomhelst Dommer, som vil gøre sig den Ulejlighed at se dem efter.